

1

Чувам изпукването на черепа му, преди рукналата кръв да ме оплиска.

Ахвам и бързо стъпвам обратно на тротоара. Едно от токчетата ми се закача на ръба и аз сграбчвам стълба с надпис „Паркирането забранено“, за да не падна.

Само допреди секунди мъжът беше пред мен. Стояхме сред тълпата, чакаща на пресечката да светне зелената светлина на светофара, когато той стъпи прибързано на улицата и в резултат се сблъска челно с камион. Аз се спуснах напред с намерението да го спра – улавяйки въздуха, когато той падна долу. Затварям очи, преди главата му да попадне под гумата, но я чувам как изпуква като тапа на бутилка шампанско.

Разбира се, той сам си е виновен, тъй като зяпаше небрежно в телефона си, вероятно осланяйки се на навика, когато безброй пъти без проблем е пресичал същата улица. *Смърт по навик.*

Хората ахват, ала никой не крещи. Шофьорът на камиона изскача от кабината на улицата и тутакси коленичи до тялото на мъжа. Аз се отдръпвам по-назад, докато неколцина минувачи се втурват да помогнат. Не е нужно да поглеждам мъжа под гумата, за да разбера, че не е оцелял от този сблъсък. Стига ми само да погледна към допреди малко бялата ми блуза – предницата ѝ сега цялата е опръскана с кръв, – за да съм наясно, че катафалката ще му е по-нужна от линейката на „Бърза помощ“.

Рязко се извърщам, за да се отдалеча от злополуката – да открия място, където да си поема дъх, – но светофарът в момента светва *зелено*, гъстото множество от хора се устремява напред и за мен е невъзможно да плувам срещу течението на тази манхатънска река. Някои дори не вдигат поглед от мобилните си телефони, докато минават покрай инцидента. Аз се отказвам от опитите да се придвижа и чакам тълпата да орее. Озъртам се назад към мястото на злополуката, като внимавам да не гледам директно към мъжа. Шофьорът на камиона сега го е заобиколил отзад, а очите му са разширени от ужас, докато говори по мобилния телефон. Трима, може би четирима души им помагат. Някои, водени от нездраво любопитство, снимат с телефоните си ужасната сцена.

Ако все ще живееш във Вирджиния, всичко това щеше да протече по съвсем различен начин. Всички наоколо щяха да спрат. Щеше да настъпи паника, хората щяха да крещат, а новинарският екип на местната телевизия само след минути щеше да е на мястото на злополуката. Ала тук, в Манхатън, не е толкова необичайно пешеходец да бъде блъснат от превозно средство, така че това не е нещо повече от неудобство. Забавяне на трафика за някои, *а за други – съществуване на гардероба*. Това навярно се случва толкова често, че дори няма да бъде отпечатано във вестниците.

Колкото и да ме притеснява безразличието на някои хора, тъкмо това е причината да се преместя в този град преди десет години. Такива пренаселени градове сякаш са създадени за хора като мен. В подобно огромно място собственият ми живот изглежда незначителен. Има далеч много повече хора, чиито истории са по-жалки от моята.

Тук аз съм невидима. Някоя. Манхатън е прекалено пренаселен, за да му пука за мен, и точно заради това го обичам.

– Ранена ли сте?

Вдигам глава, когато някакъв мъж докосва ръката ми и оглежда блузата ми. Върху лицето му е изписана дълбока загриженост, докато се вира надолу към мен, търсейки рани. По реакцията му съдя, че той не е поредният коравосърдечен нийоркчанин. Може би сега живее тук, но откъдето и да е, това е място, което не го е лишило напълно от съчувствие към ближния.

– Ранена ли сте? – повтаря непознатият, този път поглеждайки ме в очите.

– Не. Кръвта не е моя. Стоях близо до него, когато...

Млъквам. *Току-що видях един човек да умира.* Бях толкова близо до него, че кръвта му е по мен.

Преместих се в този град, за да бъда невидима, но със сигурност не съм лишена от чувства. Това е нещо, което се опитвам да постигна – да стана толкова твърда, колкото бетона под краката ми. Явно не съм успяла много добре. Чувствам как всичко, на което току-що бях станала свидетел, засяда като оловна тежест в стомаха ми.

Закривам устата си с длан, но бързо я отдръпвам, когато усещам нещо лепкаво върху устните си. *Още кръв.* Свеждам поглед към блузата си. Толкова много кръв и нито една капка не е моя. Хващам плата, за да го отдръпна от гърдите си, ала той е полепнал към кожата ми, където пръските кръв вече започват да засъхват.

Мисля, че се нуждая от вода. Главата ми започва да се мае, искам да разтрия челото си, да се ошипя по носа, но ме е страх да се докосна. Вдигам поглед към мъжа, който продължава да стиска ръката ми.

– Има ли и върху лицето ми? – питам го.

Той стисва устни, сетне отмества очи и оглежда улицата наоколо. Сочи към кафенето малко по-надолу.

– Там ще има тоалетна – казва и слага ръка ниско върху гърба ми, докато ме води нататък.

Стрелвам поглед към отсрещната страна на улицата, към сградата на „Пантем Прес“, накъдето се бях запътила преди инцидента. Бях толкова близо. На петнайсет, може би двайсет крачки от срещата, на която имам отчаяна нужда да присъствам.

Питам се колко ли близо е бил мъжът, който току-що умря, от *неговата* крайна цел?

Когато стигаме до кафенето, непознатият задържа отворена вратата, за да мина. Една жена, носеща в двете си ръце чаши с кафе, се опитва да се промуши покрай мен, когато съзира блузата ми. Припряно отстъпва назад, по-далече от мен, давайки възможност и на двама ни да влезем в сградата. Насочвам се към дамската тоалетна, но вратата е заключена. Мъжът с мен бута вратата на мъжката и ми дава знак да го последвам.

Не заключва вратата зад нас, когато се отправя към мивката и пуска водата. Поглеждам в огледалото и с облекчение установявам, че положението не е толкова зле, колкото се боях. Върху страните ми има няколко пръски кръв, които започват да потъмняват и изсъхват и още няколко над лактите ми. Но за щастие, блузата е най-пострадала.

Моят придружител ми подава хартиени кърпи и аз избърсвам лицето си, докато той мокри още. Сега започвам да усещам миризмата на кръв. Острият мирис във въздуха събужда спомен за времето, когато бях на десет. Миризмата на кръв е била достатъчно силна, за да я помня след всичките тези години.

Опитвам се да задържа дъха си, за да възпра напирания пристъп на гадене. Не искам да повърна. Но трябва да махна тази блуза от себе си. *Веднага.*

Разкопчавам я с треперещи пръсти сетне я свалям и пъхвам под крана. Оставям водата да си свърши работата, докато вземам още една мокра кърпа от непознатия и започвам да бърша кръвта от гърдите си.

Той се запътва към вратата, но вместо да ме остави сама, докато стърча там в не особено привлекателния си сутиен, той заключва вратата отвътре, за да не влезе някой, докато съм без блуза. Това е обезпокояващо кавалерска постъпка и аз се изпълвам с притеснение. Напрягам се, докато наблюдавам отражението му в огледалото.

Някой чука.

– Ей сега излизам! – подвиква моят рицар.

Аз си отдъхвам малко, успокоена от мисълта, че отвън има човек, който ще ме чуе, ако се наложи да викам.

Съсредоточавам се върху кръвта и продължавам да търкам, докато не се уверявам, че съм измила всичката от врата и гърдите си. След това оглеждам косата си, въртейки глава наляво и надясно в огледалото, но всичко, което откривам, са потъмнелите корени под изсветлените карамелени кичури.

– Ето – казва мъжът, докато откопчава последното копче на снежнобялата си риза. – Облечете това.

Той вече е свалил самото си, което в момента виси на дръжката на вратата. Съблича елегантната официална риза, разкривайки белия потник отдолу. Той е мускулист, по-висок от мен.

Ризата му направо ще ме погълне. Не мога да облека това за срещата ми, но нямам друг избор. Вземам ризата, която той ми подава. Грабвам още няколко сухи книжни кърпи и подсушавам кожата си, после я обличам и започвам да я закопчавам. Изглеждам нелепо, но поне не *моят* череп се бе пръснал върху нечия друга риза. *Сребристи кантове*.

Вземам мократа си блуза от мивката, примирена с факта, че няма начин да я спася. Хвърлям я в кошчето за отпадъци, сетне се вкопчвам в ръбовете на мивката и се втренчвам в отражението си. Две уморени, празни очи се взират насреща ми. Ужасът от това, на което току-що бяха станали свидетели, бе потъмнило лешниковия им цвят до тъмнокафяв. Разтърквам бузите си с длани, за да ги зачервя, но не постигам успех. Бледа съм като смъртник.

Облягам се на стената, извъръщайки се от огледалото. Мъжът сгъва вратовръзката си. Мушва я в джоба на сакото и за миг ме оглежда.

– Не мога да преценя дали сте спокойна, или сте в шок.

Не съм в шок, но не мога да определя дали съм спокойна.

– Не съм сигурна – признавам. – Вие добре ли сте?

– Аз съм наред – отвръща той. – Виждал съм и по-лошо, за нещастие.

Накланям глава, опитвайки се да проумея загадъчния му отговор. Той отмества поглед, което ме подтиква да се вторача още по-настойчиво в лицето му, питайки се какво ли е видял, което е по-страшно от това главата на човек да бъде смазана от гума на камион. Може би е родом от Ню Йорк. Или може би работи в болница. Излъчва някаква увереност, характерна за хора, които ръководят други хора.

– Лекар ли сте?

Мъжът клати глава.

– Аз съм в бизнеса с недвижими имоти. Поне бях.

Отстъпва назад, протяга ръка към рамото ми и бръсва нещо от ризата ми. *Неговата* риза. Когато я отпуска, оглежда лицето ми за миг, преди да направи стъпка назад.

Очите му са със същия цвят като вратовръзката, която току-що е пхнал в джоба. *Шартроз*. Той е красив, но в него има нещо, което ме кара да мисля, че му се иска да не беше. Сякаш външният му вид може да му създава неудобство. Част

от него, която той не желае никой да забележи. Той иска да бъде невидим в града. *Също като мен.*

Повечето хора идват в Ню Йорк, за да бъдат открити. Ние, останалите, идваме тук, за да се скрием.

– Как се казваш? – минава той на „ти“.

– Лоуен.

Настъпва мълчание, след като казвам името си, но то трае само няколко секунди.

– Джереми – изрича мъжът.

Приближава към мивката, отново пуска водата и започва да мие ръцете си. Аз продължавам да го зяпам втренчено, неспособна да съдържа любопитството си. Какво имаше предвид, когато заяви, че е виждал по-лоши неща, отколкото инцидента, на който току-що бяхме свидетели? Беше казал, че е бил в бизнеса с недвижими имоти, но дори най-лошият му ден като агент по недвижими имоти не би могъл да изпълни някого с такава тъга, каквато излъчва този мъж.

– Какво ти се е случило? – любопитствам аз.

Той ме поглежда в огледалото.

– Какво имаш предвид?

– Каза, че си виждал и по-лошо. Какво си видял?

Той спира водата, подсушава ръцете си и се извързва с лице към мен.

– Наистина ли искаш да знаеш?

Кимам.

Джереми хвърля хартиената кърпа в кошчето, сетне пххва ръце в джобовете си. Изражението му помръква още повече. Той ме гледа в очите, но погледът му е някак си далечен.

– Преди пет месеца извадих тялото на осемгодишната си дъщеря от езерото.

Поемам рязко въздух и ръката ми се стрелва към гърлото. *Този мъж не излъчваше тъга. Той излъчваше отчаяние.*

– Съжалявам – прошепвам.

И наистина съжалявам. За дъщеря му. За това, че бях любопитна.

– Ами ти? – пита той и се обляга на плота на шкафа под мивката, сякаш е готов за този разговор.

Сякаш го е чакал. Чакал е да дойде някой и да направи трагедията му по-малко трагична. Така постъпва човек, когато е

преживял най-лошото от всички лоши неща. Търси хора като него самия... хора, които са по-зле от него... и ги използва, за да се почувства по-добре след ужасните неща, които са му се случили.

Преглъщам, преди да заговоря, защото моите трагедии са нищо в сравнение с неговата. Мисля за последната, срамувайки се да я изрека на глас, защото ми се струва незначителна в сравнение с неговата.

– Майка ми почина миналата седмица.

Той не реагира на моята трагедия така, както реагирах аз на неговата. Той изобщо не реагира и аз се чудя дали се е надявал моята да е по-лоша от неговата. Не е. *Той печели.*

– Как е починала?

– Рак. През последната година се грижех за нея в моя апартамент. – Той е първият човек, пред когото го изричам на глас. – Днес за пръв път от седмици излизам навън.

Двамата се вираме по-продължително един в друг. Ще ми се да кажа нещо друго, но никога досега не съм водила толкова тежък разговор с непознат. Като че ли ми се иска да му сложа край, защото накъде ще тръгне разговорът отук нататък?

Не тръгва. Просто спира.

Той отново се извърща към огледалото, вира се в отражението си и пригладжа един кичур от тъмната си коса.

– Имам среща и трябва да вървя. Сигурна ли си, че ще бъдеш наред?

Сега поглежда моето отражение в огледалото.

– Да. Добре съм.

– *Добре?*

Извърща се, повтаряйки думата като въпрос, сякаш *добре* не е достатъчно да го увери, както ако бях казала, че ще бъда *наред*.

– Ще бъда добре – повтарям. – Благодаря ти за помощта.

Искам той да се усмихне, ала това не пасва на момента. Любопитно ми е каква ли ще е усмивката му. Вместо това той свива рамене и казва:

– Хубаво тогава.

Пристъпва към вратата, отключва я и я задържа отворена за мен, ала аз не излизам веднага. Вместо това продължавам да го наблюдавам не съвсем готова да се изправа пред външния

свят. Оценявам добротата му и искам да кажа повече, да му благодаря по някакъв начин, може би да му предложи чаша кафе или да му върна ризата. Трогната съм от алтруизма му – толкова рядък в наши дни. Но проблясването на брачна халка върху лявата му ръка е това, което ме кара да пристъпя напред, да изляза от тоалетната и кафенето на улицата, сега гъмжаша от още по-оживена гъла.

Линейката е пристигнала и блокира движението в двете посоки. Връщам се обратно на мястото на злополуката. Чакам близо до полиция, който драска набързо в бележника си показанията на друг свидетел. Те не са по-различни от моите, но аз им давам моите, както и информация как да се свържат с мен. Не съм сигурна доколко ще помогнат моите показания, тъй като всъщност не видях как блъснаха мъжа. Просто бях достатъчно близо, за да чуя удара. Достатъчно близо, за да заприличам на картина на Джаксън Полък¹.

Поглеждам зад себе си и наблюдавам как Джереми излиза от кафенето с чаша с кафе в ръка. Прекосява улицата, съсредоточен върху това, което прави. Умът му явно вече е някъде другаде, далече от мен, навярно при съпругата му и това какво ще ѝ каже, когато се прибере у дома без риза.

Вадя телефона от чантата си и поглеждам колко е часът. Все още разполагам с петнайсет минути преди срещата ми с Кори и редактора от „Пантем Прес“. В момента ръцете ми треперят още по-силно, след като непознатият вече не е тук, за да ме разсейва от мислите ми. Кафето може да помогне. Морфинът *определено* щеше да помогне, но от хосписа взеха всичкия останал в апартамента ми миналата седмица, когато дойдоха да приберат оборудването си, след като майка ми почина. Жалко, че бях толкова разтърсена, че не се сетих да го скрия. В момента малко от него щеше да ми дойде добре.

¹ Американски художник (1912–1956), водеща фигура в абстрактния експресионизъм; изработва своя уникална техника и стил, които се състоят в капане и пръскане на боята върху платното. – Б. пр.

2

Когато Кори снощи ми изпрати есемес, за да ме информира за днешната среща, за пръв път от месеци получих вест от него. Седях на бюрото си зад компютъра, взирайки се надолу в една мравка, докато пълзеше по палеца ми.

Мравката беше сама, шураше се наляво, надясно, нагоре и надолу, търсейки храна или приятели. Изглеждаше смутена от самотата си. Или може би развълнувана от новопридобитата свобода. Не можах да не се запитам защо беше сама. Мравките обикновено се движат на цели армии.

Фактът, че проявявах любопитство към настоящото положение на насекомото, беше ясен знак, че се налагаше да изляза от апартамента. Безпокоях се, че тъй като толкова дълго бях затворена като в клетка, докато се грижех за майка си, щом излезех в коридора, ще бъда също толкова обърквана като тази мравка. Наляво, надясно, вътре, вън, *къде са приятелите ми, къде е храната?*

Мравката изпълзя от палеца ми върху дървения под. Изчезна под стената в мига, в който пристигна есемесът на Кори.

Надявах се, че когато преди месеци теглих чертата на нашите отношения, той беше разбрал: след като вече не правим секс, най-уместният начин за контакт между литературен агент и неговия автор е електронната поща.

Есемесът гласеше: *Да се срещнем утре сутринта в девет в сградата на „Пантем Прес“, етаж 14. Мисля, че може да получим предложение.*

Дори не питаше за майка ми в есемеса. Не бях изненадана. Липсата му на интерес към всичко друго, с изключение на работата му и самия него, беше причината повече да не сме заедно. Отсъствието на загриженост ме накара да се почувствам необосновано раздразнена. Той не ми дължеше нищо, но можеше поне да се държи, сякаш го е грижа за мен.

През цялата изминала нощ не му отговорих. Вместо това оставих телефона и се втрених в пукнатината в основата на стената – тази, в която изчезна мравката. Чудех се дали ще намери други мравки в стената, или беше самотница. Може би приличаше на мен и хранеше неприязън към други мравки.

Трудно е да се каже защо съм изпълнена с толкова дълбока неприязън към другите човешки същества, но ако трябва да се обзаложа, бих казала, че е резултат от ужаса, който собствената ми майка изпитваше от мен.

Ужас може би е прекалено силна дума. Но тя със сигурност не ми се доверяваше, когато бях дете. Държеше ме почти изолирана от хората извън училище, защото се боеше от това, което можех да сторя по време на моите безбройни сомнамбулни епизоди. Тази параноя се просмука в зрелите ми години, а дотогава аз вече си бях изградила характер, който трудно можеше да се промени. На самотница. Много малко приятели и почти никакъв социален живот. Ето защо тази сутрин за пръв път излязох от апартамента си, който не бях напускала от седмици, преди тя да почине.

Предполагам, че първото ми излизане ще бъде до някое място, което ми липсва, като например Сентръл Парк или книжарница.

И със сигурност не мислех, че ще се озова тук, чакайки на опашка във фоайето на издателска къща, отчаяно моеща се това предложение да дойде достатъчно бързо, за да си платя наема, преди да бъде изхвърлена. Но ето ме сега, на една среща разстояние от възможността или да остана бездомна, или да приема предложение за работа, което ще ми позволи да потърся нов апартамент.

Свеждам поглед и пригладдам бялата риза, която Джереми ми даде назаем в тоалетната на кафенето на отсрещната страна на улицата. Надявам се, че не изглеждам прекалено абсурдно. Може би все още има шанс да успея в предстоящото начина-

ние и да представя нещата така, сякаш носенето на мъжка риза с два размера по-голяма от моя е някакво ново модно течение.

– Хубава риза – обажда се някой зад мен.

Извърщам се при звука от гласа на Джереми, смаяна да го видя.

Да не би да ме следи?

Идва моят ред на опашката, така че подавам шофьорската си книжка на охранителя, а сетне извърщам поглед към Джереми, оглеждайки новата риза, която носи.

– Да не би да държиш резервни ризи в задния си джоб?

Не беше изминало много време, откакто ми даде своята, сваляйки я от себе си.

– Хотелът ми е на една пресечка от тук. Върнах се, за да се преоблека.

Неговият хотел. Това е обещаващо. След като е отседнал в хотел, може би не работи тук. А ако не работи тук, може би не е от издателския бизнес. Не съм сигурна защо не искам той да е в издателския бизнес. Нямам никаква представа с кого е срещата ми и се надявам да няма нищо общо с него след сутринта, която имахме заедно.

– Това означава ли, че не работиш в тази сграда?

Джереми подава документа си за самоличност на охраната.

– Не, не работя тук. Имам среща на четиринайсетия етаж.

Разбира се, че има.

– Аз също – промърморвам.

Лека усмивка пробягва по устните му и изчезва също толкова бързо, сякаш си е спомнил какво се е случило на отсрещната страна на улицата и е осъзнал, че е прекалено скоро, за да не е разстроен.

– Какви са шансовете да сме се запътили към една и съща среща?

Джереми взема личната си карта от охранителя, който ни сочи към асансьорите.

– Не знам – отвръщам. – Все още не са ми казали точно защо съм тук.

Двамата влизаме в асансьора и спътникът ми натиска бутона за четиринайсетия етаж. Извърща се с лице към мен, докато вади вратовръзката от джоба си и започва да я завързва.

Аз не мога да откъсна взор от брачната му халка.

– Писателка ли си? – пита той.

Кимам.

– А ти?

– Не. Моята съпруга е. – Той пристяга вратовръзката. – Написала ли си нещо известно?

– Съмнявам се. Никой не чете моите книги.

Устните му се извиват нагоре.

– Няма много жени, на име Лоуен, на този свят. Сигурен съм, че мога да разбера кои книги си написала.

Защо? Наистина ли иска да ги прочете? Той поглежда към телефона си и започва да пише.

– Никога не съм казвала, че пиша с истинското си име.

Джереми не вдига глава от телефона, докато вратите на асансьора не се отворят. Тогавя се раздвижва и се извърща към вратата с лице към мен. Вдига телефона и се усмихва.

– Не пишеш с псевдоним. Пишеш с името Лоуен Ашли, което, доста забавно, е името на авторката, с която имам среща в девет и половина.

Най-после получавам усмивката му, но колкото и да е великолепна, повече не я искам.

Той току-що ме е потърсил в Гугъл. И макар че моята среща е в девет, а не в девет и половина, той, изглежда, знае за нея повече от мен. Ако и двамата сме се запътили към една и съща среща, това прави шанса да се срещнем на улицата да изглежда някак си подозрителен. Но предполагам, че вероятността и двамата да се намираме на едно и също място по едно и също време не е чак толкова немислима, имайки предвид, че сме се насочили в една и съща посока за една и съща среща и следователно сме станали свидетели на един и същи инцидент.

Джереми отстъпва настрана и аз излизам от асансьора. Отварям уста, за да заговоря, но той прави няколко крачки заднешком.

– Ще се видим след малко.

Аз изобщо не го познавам, нито имам представа как е свързан с предстоящата ми среща, но дори и да не съм посветена в каквито и да било подробности за това, което се случва тази сутрин, неволно харесвам този мъж. Та той буквално ми даде ризата от гърба си, затова се съмнявам, че по природа е лош или отмъстителен.

Усмихвам се, преди той да завие зад ъгъла.

– Добре. Ще се видим след малко.

– Добре – усмихва се той на свой ред.

Гледам след него, докато завива наляво и изчезва. Веднага щом го изгубвам от поглед, аз малко се отпускам. Тази сутрин просто ми дойде... в повече. Инцидентът и обстоятелството да се намирам в затворено пространство с този смушаващ мъж ме карат да се чувствам малко странно. Притискам длан към стената и се облягам на нея. Какво, по дяволите...

– Дошла си навреме – казва Кори. Гласът му ме сепва. Извръщам се рязко и го виждам да върви към мен откъм срещуположната страна на коридора. Той се навежда и ме целува по бузата. Аз се сковавам. – Ти винаги закъсняваш.

– Щях да дойда и по-рано, но...

Млъквам. Не обяснявам какво ми е попречило да дойда по-рано. Той изглежда незаинтересован, когато се запътва в същата посока като Джереми.

– Всъщност срещата е в девет и половина, но аз предположих, че ще закъснееш, затова ти казах девет.

Не казвам нищо, втръчана в тила му. *Какво става, по дяволите, Кори?* Ако ми беше казал, че срещата е за девет и половина, а не за девет, нямаше да стана свидетел на злополуката на улицата. Нямаше да бъде опръскана с кръвта на един непознат.

– Идваш ли? – пита Кори и спира, за да погледне към мен.

Потискам раздражението си. Свикнала съм да го правя, когато общувам с него.

Двамата влизаме в празна заседателна зала. Кори затваря вратата зад нас и аз сядам на един стол до дългата маса. Той се настанява до мен начело на масата, разполагайки се така, че да е с лице към мен. Опитвам се да не се намръщя, когато го виждам след дългите месеци, през които не сме се срещали, но той не се е променил. Все така чист и спретнат, безупречно облечен, с вратовръзка, очила, надянал усмивка. Винаги в ярък контраст с моята персона.

– Изглеждаш ужасно – заявявам напук.

Агентът ми никога не изглежда ужасно и го знае.

– А ти изглеждаш освежена и очарователна.

Казва го, защото аз никога не изглеждам освежена и очаро-

вателна. Винаги изглеждам уморена и дори може би постоянно отегчена. Чувала съм за определението *Лице на кучка* или за синдром на гневното изражение, но предполагам, че на мен повече ми пасва описанието *Отегчено лице*.

– Как е майка ти?

– Миналата седмица почина.

Той не очакваше това. Обляга се назад в стола и накланя глава.

– Защо не си ми казала?

А ти защо не си направи труда да ме попиташ досега?
Свивам рамене.

– Все още го осъзнавам.

Майка ми живя с мен през последните девет месеца – след като ѝ поставиха диагнозата рак на дебелото черво в четвърти стадий. Тя почина миналата сряда след три месеца на легло. Беше трудно да напускам апартамента през тези последни няколко месеца, защото тя зависеше от мен за всичко – от пиенето до яденето и обръщането в леглото. Когато състоянието ѝ се влоши, не можех изобщо да я оставям сама, което обяснява защо от седмици не съм прекрачвала прага на жилището си. За щастие, интернет и кредитната карта изключително много улесняват затворения живот в Манхатън. Абсолютно всичко, от което има нужда човек, може да бъде доставено.

Странно как един от най-населените градове в света може в същото време да бъде рай за агорафобите¹.

– Добре ли си? – пита Кори.

Прикривам притеснението си с усмивка, въпреки че загрижеността му е само формалност.

– Добре съм. А и все пак не беше неочаквано.

Казвам само това, което смятам, че той иска да чуе. Не съм сигурна как би реагирал на истината – че съм облекчена, че тя си е отишла. Майка ми винаги само е внасяла вина в живота ми. Нищо повече, нищо по-малко. Само постоянна вина.

Кори става и се запътва към плота, върху който са подредени сандвичи, бисквити и дребни сладки, бутилки с минерална вода и кана с кафе.

¹ Агорафобия е страх от открити пространства, който може да се проявява при напускане на дома, преминаване през обществени места, смесване с гъщи, пътуване сам. – Б. пр.

– Гладна ли си? Жадна?

– Ако може, вода.

Той грабва две бутилки с вода, подава ми едната и се връща на мястото си.

– Нуждаеш ли се от помощ за завещанието? Сигурен съм, че Едуард може да помогне.

Едуард е адвокатът в литературната агенция на Кори. Това е малка агенция, така че повечето от писателите използват услугите на Едуард и в други области. Жалко, че няма да имам нужда от тях. Кори се бе опитал да ми каже, когато миналата година подписвах договора за наем за двустайния ми апартамент, че няма да мога да си го позволя. Но майка бе настояла да умре с достойнство – в своята стая. Не в старчески дом. Не и в болница. Не и в болнично легло наред предишния ми многофункционален апартамент. Искаше да бъде в своя спалня, заобиколена от своите вещи.

Беше обещала, че това, което остане в банковата ѝ сметка след смъртта ѝ, ще ми помогне да наваксам за цялото време, което няма да мога да посветя на писателската си кариера. През последната година бях живяла с малкото ми останало от парите от аванса, който бях получила от договора за публикуването на последната ми книга. Но сега всички пари бяха отишли, очевидно и парите на майка ми. Това беше последното ѝ признание, преди най-после да се предаде на болестта. Аз щях да се погрижа за нея, независимо от финансовото ѝ положение. Тя беше моя майка. Но фактът, че е изпитвала необходимостта да ме излъже, за да се съглася да я взема при себе си, за пореден път доказва колко отчуждени сме били една от друга.

Отпивам от водата и после клатя глава.

– В действителност не се нуждая от адвокат. Тя ми остави единствено дългове, но все пак благодаря за предложението.

Кори свива устни. Той познава финансовото ми положение, защото като мой литературен агент е този, който ми изпраща чековете за авторските права. Което е и причината в момента да ме гледа със съжаление.

– Скоро ще получиш чек за изданията в чужбина – казва той, сякаш не съм наясно с всички суми, които щяха да постъпят в сметката ми през следващите шест месеца.

Сякаш вече не съм ги похарчила.

– Знам. Ще се оправя.

Не желая да говоря за финансовите си проблеми с Кори. Нито с когото и да било.

Кори леко свива рамене, не особено убеден. Свежда поглед и оправя вратовръзката си.

– Надявам се това предложение да е добро и за двама ни – казва той.

Изпитвам облекчение от смяната на темата.

– Защо се срещаме лично с издателя? Знаеш, че предпочитам да контактувам чрез имейли.

– Вчера от издателството помолиха за тази среща. Казаха ми, че имат работа, която биха искали да обсъдят с теб, но няма да ми съобщят подробности по телефона.

– Мислех, че подготвяш друг договор с последния ми издател.

– Книгите ти се продават добре, но не достатъчно, за да осигурят друг договор, без да пожертваш част от времето си. Трябва да се съгласиш да присъстваш в социалните медии, да направиш авторска обиколка, да си изградиш група от фенове. Само продажбите на книгата ти не са достатъчни, за да пробиеш на текущия пазар.

Точно от това се боях. Подновяването на договора ми с настоящия ми издател беше единствената финансова надежда, която ми бе останала. Чековете за авторските права от предишните ми книги намаляха заедно с продажбите им. През последната година почти не съм писала заради грижите около майка ми, затова няма какво да продам на евентуален издател.

– Нямам представа какво е предложението на „Пантем“, нито дори дали е нещо, което ще те заинтересува – признава Кори. – Трябва да подпишем съгласие за неразгласяване¹, преди да ни предоставят повече подробности. Макар че подобна тайнственост събужда любопитството ми. Опитвам се да не храня прекалено големи надежди, но има доста възможности и аз имам добро чувство. Нуждаем се от това.

Кори казва *ние*, защото каквото и да е предложението, той получава петнайсет процента от сумата, ако приема. Това,

¹ Юридически договор, сключван между две страни с цел взаимна обмяна на материали, знания или друга информация с ограничен достъп на трети лица, за да се предотврати изтичане на поверителна информация: от търговска тайна до лични данни. – Б. пр.

което не включват стандартните отношения между агент и неговия клиент, са шестте месеца, през които имахме връзка, и двете години секс, последвали скъсването ни.

Сексуалните отношения продължиха толкова дълго, защото той не се интересуваше от нещо сериозно, както и аз. Просто беше удобно, докато не престана да бъде такава. Но причината действителната ни връзка да се окаже толкова кратка бе, че той беше влюбен в друга жена.

Без значение, че другата жена в нашата връзка също бях аз.

Беше толкова объркващо да се влюбиш в думите на писателя, преди да срещнеш самия него. За някои хора е трудно да отделят даден герой от човека, който го е създал. Кори изненадващо е един от тези хора, въпреки че е литературен агент. Той се срещнал и влюбил в главната героиня от първия ми роман, „Незавършена история“, дори преди да говори с мен. Предположил, че личността на моята героиня е близко отражение на самата мен, когато в действителност аз не бих могла да ѝ бъда по-голяма противоположност.

Кори беше единственият агент, отговорил, след като му изпратих ръкописа, при това след месеци. Имейлът му беше само от няколко изречения, но достатъчен, за да вдъхне живот на умиращата ми надежда.

Изчетох ръкописа ти „Незавършена история“ само за няколко часа. Вярвам в тази книга. Ако все още си търсиш агент, обади ми се.

Получих имейла му в четвъртък сутринта. Два часа по-късно проведохме задълбочен разговор за моя ръкопис. В петък следобед се срещнахме на кафе и подписахме договор.

До събота през нощта вече се бяхме чукали три пъти.

Сигурна съм, че връзката ни нарушаваше някакви етични правила, но не съм сигурна, че това допринесе за нейната краткотрайност. Веднага щом Кори откри, че аз не съм личността, послужила за прототип на моята главна героиня, той осъзна, че ние не бяхме съвместими. Аз не бях героична. Не бях с лесен характер. Бях трудна. Емоционално предизвикателна загадка, която той нямаше намерение да разрешава.

Кое то беше добре. Аз не бях в настроение да бъда разгадана.

Колкото и трудно да беше да имам връзка с него, беше изненадващо лесно да бъда негов клиент. Ето защо предпочетох да не сменям агенцията след нашето скъсване, тъй като Кори беше лоялен и безпристрастен, когато ставаше дума за моята кариера.

– Изглеждаш малко неспокойна – отбелязва той, изтръгвайки ме от мислите ми. – Нервна ли си?

Кимам, надявайки се да приеме държанието ми като нервност, тъй като не искам да му обяснявам защо съм неспокойна. Бяха изминали два часа, откакто тази сутрин напуснах апартамента си, но имам чувството, че през тези два часа се бяха случили много повече неща, отколкото през цялата изминала година. Поглеждам към ръцете си... моите ръце... търсейки следи от кръв. Няма такива, но аз все още мога да я усетя. *Да я помириша.*

Ръцете ми не са спрели да треперят, затова ги държа скрити под масата. Сега, след като съм вече тук, осъзнавам, че навярно не биваше да идвам. Макар че не мога да си позволя да подмина потенциален договор. Не е като предложенията да валят едно след друго и ако много скоро не сключа нов договор, ще трябва да си намеря работа за през деня. А ако работя през деня, почти няма да ми остава време да пиша. Но поне ще мога да си плащам сметките.

Кори вади носна кърпичка от джоба си и избърсва потта от челото си. Той се поти само когато е нервен. Фактът, че се чувства така в момента, ме прави още по-притеснена.

– Имаме ли нужда от таен сигнал, ако не се интересувах от предложението? – пита той.

– Нека да чуем какво ще ни кажат и тогава ще помолим да говорим насаме.

Кори шраква химикалката си и се изправя в стола, сякаш подготвя оръжието си за битка.

– Остави говоренето на мен.

И без това възнамерявах да го направя. Той е харизматичен и чаровен. Би ми било доста трудно да намеря някой, който би ме охарактеризирал с поне едното от тези две качества. По-добре е просто да си седя и да слушам.

– Какво си *облякла*?

Кори сащисано се вторачва в ризата ми. Едва сега забелязва тоалета ми, въпреки че е прекарал последните петнайсет минути с мен.

Свеждам поглед към моята прекалено голяма риза. За миг съм забравила колко нелепо изглеждам.

– Тази сутрин разлях кафе върху блузата си и се наложи да се преоблека.

– Чия е тази риза?

Свивам рамене.

– Вероятно твоя. Беше в гардероба.

– Излязла си от дома си в този вид? Нямахте ли нещо друго, което да облечеш?

– Не прилича ли на висша мода? – питам саркастично, но той не забелязва.

– Не – мръщи се. – Това ли представлява?

Какъв задник. Но е добър в леглото. Като повечето задници.

Всъщност изпитвам облекчение, когато вратата на заседателната зала се отваря и една жена влиза. Тя е следвана почти комично от по-възрастен мъж, който върви толкова близо зад нея, че се блъсва в гърба ѝ, когато тя спира.

– Проклятие, Барън – чувам я да измърморва.

Почти се усмихвам при мисълта *Проклятие Барън* да е истинското му име.

Джереми влиза последен. Той съвсем леко ми кимва, което остава незабелязано за останалите.

Жената е облечена много по-подходящо, отколкото аз, в най-изисканото си облекло, с къса черна коса и толкова червено червило, че е малко ярко в девет и половина сутринта. Изглежда, тя е шефът, по начина, по който протяга ръка на Кори, а после и на мен, докато Проклятие Барън ни оглежда.

– Аманда Томас – представя се тя. – Аз съм редактор в „Пантем Прес“. Това са Барън Стивънс, нашият адвокат, и Джереми Крофорд, нашият клиент.

Ние с Джереми се ръкуваме и той доста добре се преструва, че двамата не сме прекарвали изключително странна сутрин. Тихо заема мястото срещу мен. Опитвам се да не зяпам към него, но това, изглежда, е единственото място, накъдето очите

ми искат да се насочат. Нямам представа защо проявявам по-голямо любопитство към него, отколкото към тази среща.

Аманда вади папки от куфарчето си и ги плъзга към Кори и мен.

– Благодаря, че се съгласихте да се срещнете с нас – подхваща тя. – Не искаме да ви губим времето, затова минавам направо на въпроса. Един от нашите автори няма възможност да изпълни договора си поради медицински причини и ние търсим писател с опит в същия жанр, който може да прояви интерес да довърши трите оставащи книги от нейната поредица.

Стрелвам поглед към Джереми, но стойческото му изражение не издава нищо за ролята му в тази среща.

– Кой е авторът? – пита Кори.

– Ние с удоволствие ще обсъдим подробностите и условията с вас, но първо ви молим да подпишете съгласие за неразгласяване. Бихме искали да запазим настоящото положение на нашия автор далече от медиите.

– Разбира се – кима Кори.

Аз не възразявам, но не казвам нищо, докато двамата преглеждаме формулярите и после ги подписваме. Кори ги плъзга обратно към Аманда.

– Името ѝ е Верити Крофорд – казва тя. – Сигурна съм, че сте запознати с работата ѝ.

Кори застива веднага щом те споменават името на Верити. *Разбира се*, че сме запознати с нейната работа. Всички са. Осмелявам се да хвърля поглед към Джереми. *Дали Верити е неговата съпруга?* Фамилното им име е едно и също. Той по-рано ми каза, че съпругата му е писателка. Но защо ще присъства на среща за нея? Среща, на която тя дори не е дошла?

– Чували сме името – казва Кори, без да разкрива картите си.

– Верити имаше много успешна поредица, която не бихме искали да остане nedovършена – продължава Аманда. – Нашата цел е да привлечем автор, който има желание да се включи, да довърши поредицата, заедно с авторските обиколки, изявленията пред медиите и всичко, което нормално се изисква от Верити. Възнамеряваме да пуснем съобщение до медиите, в което да представим новата ѝ съавторка, като в същото време не разгласяваме информация за личния живот на Верити, поне доколкото е възможно.

Авторски обиколки? Изявления пред медиите?

Сега Кори гледа към мен. Той знае, че не съм съгласна с този аспект на писателската професия. Много автори умеят да блесят в общуването си с читателите, но аз съм твърде непохватна и се боя, че щом веднъж читателите ми се срещнат лично с мен, те завинаги ще се откажат да четат книгите ми. Само веднъж съм подписвала книги и не бях спала цяла седмица преди събитието. По време на подписването бях толкова изплашена, че ми беше трудно да говоря. На следващия ден получих имейл от читателка, в който пишеше, че според нея аз съм една надменна кучка и тя повече никога няма да прочете моя книга.

Точно заради това си стоя у дома и пиша. Мисля, че представата за мен е по-добра, отколкото реалността.

Кори не казва нищо, докато отваря папката, която Аманда му подава.

– Какъв ще бъде хонорарът на госпожа Крофорд за трите романа?

Проклятие Барън отговаря на въпроса.

– Условиата с издателя в договора на Верити остават същите и напълно разбираемо, няма да бъдат разкрити. Верити ще получава всичките чекове за авторски права. Но моят клиент, Джереми Крофорд, е готов да предложи твърдо заплащане от седемдесет и пет хиляди долара за книга.

Стомахът ми се свива при споменаването на подобна сума. Но със същата бързина, с която вълнението изстрелва духа ми към висините, той се приземява обратно, когато осъзнавам огромния обхват на случващото се. Да се превърна от неизвестна писателка в съавторка на литературна сензация, е прекалено голям скок за мен. Усещам как ме обзема огромен страх само при мисълта за това.

Кори се накланя напред и скръства ръце върху масата пред себе си.

– Предполагам, че заплащането подлежи на обсъждане.

Опитвам се да привлека вниманието на своя агент. Искам да му подсказва, че преговори не са необходими. Няма начин да приема предложението да довърша поредица от романи, които бих се чувствала прекалено нервна да напиша.

Проклятие Барън се изправя в стола си.

– С цялото ми уважение, Верити Крофорд цяло десетилетие е утвърждавала своята поредица. Поредица, която в противен случай нямаше да съществува. Предложението е за три книги. Седемдесет и пет хиляди долара за всяка книга, което общо прави двеста двайсет и пет хиляди долара.

Кори пуска химикалката на масата и се обляга назад. Не изглежда впечатлен.

– Какъв е срокът за предаване на книгите?

– Ние вече сме изостанали, затова се надяваме първата книга да бъде предадена шест месеца след подписването на договора.

Докато редакторката на „Пантем“ говори, аз не мога да откъсна поглед от червеното червило, размазано се по предните ѝ зъби.

– Срокът за останалите две може да се обсъди. В най-добрия случай ние бихме искали договорът да бъде изпълнен през следващите двайсет и четири месеца.

Сякаш виждам как Кори пресмята цифрите в главата си. Чудя се дали го прави, за да види какъв ще е неговият дял, или *моят*. Кори ще получи петнайсет процента. Това е почти трийсет и четири хиляди долара само защото ме представлява на тази среща като мой агент. Половината ще отидат за данъци. Така че по-малко от сто хиляди ще влязат в моята банкова сметка. Петдесет хиляди за година.

Това е два пъти повече от аванса, който получих за предишните си книги, но не е достатъчно, за да ме убеди да се обвържа с толкова успешна поредица. Разговорът започва да се върти в кръг, но за мен това е безсмислено, тъй като вече знам, че ще откажа. Когато Аманда вади официалния договор, аз се прокашлям и заговорвам:

– Оценявам предложението. – Гледам право в Джереми, за да разбере, че съм искрена. – Наистина го оценявам. Но ако намерението ви е да включите някого, който да стане новото лице на поредицата, аз съм сигурна, че има други автори, които ще подхождат повече от мен.

Джереми не казва нищо, но се взира в мен с много по-голямо любопитство, отколкото преди да заговоря. Изправям се, готова да си тръгна. Разочарована съм от резултата от срещата, но още повече съм разочарована, че първият ми ден извън

апартаментата се оказа пълен провал в толкова много отношения. Готова съм да се прибера у дома и да си взема душ.

– Бих желал за момент да поговоря с моята клиентка – казва Кори и бързо става.

Аманда кима, затваряйки куфарчето си, докато двамата стоят прави.

– Ние ще излезем – заявява тя. – Всички подробности по условията са посочени в папките ви. Имаме предвид още двама други писатели, ако предложението не ви устройва, така че се опитайте да ни съобщите окончателното си решение до утре следобед.

Джеремии е единственият, който остава седнал. През цялото време не е произнесъл нито дума. Аманда се накланя напред и стиска ръката ми.

– Ако имате някакви въпроси, моля, обадете ми се. С радост ще помогна.

– Благодаря – кимам аз.

Аманда и Проклятие Барън се изнасят от заседателната зала, но Джереми продължава да се взира в мен. Кори мести погледа си между двамата ни, очаквайки Джереми да си тръгне. Вместо това Джереми се привежда напред, съсредоточавайки се върху мен.

– Бихме ли могли да поговорим насаме? – пита ме.

Поглежда към Кори, но не за разрешение – това е по-скоро отпращане.

Кори на свой ред се вторачва в Джереми, изненадан от безцеремонната му молба. Съдейки по начина, по който моят агент бавно извързва глава и присвива очи, ми е ясно, че той иска да откаже. Като че ли ми казва: *Можеш ли да се довериш на този тип?*

Ала той не подозира, че аз копнея да остана насаме в тази стая с Джереми. Искам всички да излязат, особено Кори, защото внезапно в мен напират безброй въпроси към Джереми. За съпругата му, за причината тя да не е способна да довърши собствената си поредица.

– Всичко е наред – казвам на Кори.

Една вена на челото му се издува, докато се опитва да прикрие раздражението си. Челюстта му се стяга, но той отстъпва и напуска заседателната зала.

Оставаме само аз и Джереми.

Отново.

Като се брой и асансьорът, това е третият път, когато ние сме сами заедно в една стая, откакто тази сутрин пътищата ни се пресякоха. Но сега за пръв път усещам толкова нервна енергия. Сигурна съм, че е изцяло моя. Джереми изглежда също толкова спокоен, както когато преди по-малко от час ми помогна да почистя остатъците от блъснатия пешеходец върху себе си.

Джереми се обляга назад в стола си и разтрива лицето си.

– Господи – промърморва. – Срещите с издателите винаги ли са толкова отегчителни?

Тихо се засмивам.

– Нямам представа. Обикновено обсъждам тези неща по електронната поща.

– Мога да разбера защо.

Става и грабва бутилка вода. Може би защото в момента седя, той ми се струва толкова висок, но не си спомням преди да съм се чувствала толкова дребна в негово присъствие. Да знам, че е женен за Верити Крофорд, ме кара да се чувствам застрашена от него много повече, отколкото когато стоях насреща му само по сутин и пола.

Той остава прав, обляга се на плота и кръстосва крака при глезените.

– Добре ли си? Нямах много време да се окопитиш след случилото се на улицата, преди да се натресеш на това.

– Нито пък ти.

– Аз съм наред. – *Отново онази дума.* – Сигурен съм, че имаш въпроси.

– Цял тон – признавам.

– Какво искаш да знаеш?

– Защо съпругата ти не може да довърши поредицата?

– Тя претърпя злополука с кола – отвръща той.

Отговорът му е машинален, като че ли в момента се насилва да се отдалечи от всякаква емоция.

– Съжалявам. Не съм чула.

Размърдвам се на стола, не ми хрумва какво друго да кажа.

– Първоначално не бях съгласен с идеята някой друг да довърши договора ѝ. Надявах се, че тя напълно ще се възстанови. Но... – Той замълчава. – Ето ни сега тук.

Сега поведението му има смисъл. Той изглежда малко сдържан и мълчалив, но сега разбирам, че цялото това мълчание е просто скръб. Осезаема скръб. Не съм сигурна дали е заради случилото се с жена му, или заради това, което по-рано ми каза в тоалетната – че дъщеря му е починала преди няколко месеца. Но този мъж очевидно не се чувства тук в свои води, когато е принуден да взема решения, които са по-тежки спрямо това, с което повечето хора някога изобщо се сблъскват.

– Съжалявам – промърморвам отново.

Той кима, но не казва нищо. Връща се на мястото си, което ме кара да се чудя дали той смята, че все още обмислям предложението. Не желая да му губя повече времето.

– Оценявам предложението, Джереми, но честно, тази работа не е за мен. Няма да се чувствам удобно, тъй като не ме бива с публичността. Дори не проумявам защо изобщо издателят на съпругата ти е избрал мен.

– „Незавършена история“ – казва Джереми.

Застивам, когато той споменава една от книгите, които съм написала.

– Тя е една от любимите книги на Верити.

– Съпругата ти е чела една от моите книги?

– Тя твърди, че ти ще бъдеш следващото голямо откритие. Аз съм този, който даде на нейния редактор името ти, защото Верити смята, че имате подобен стил на писане. Ако някой трябва да се заеме с поредицата на Верити, искам да бъде писател, чиято работа тя уважава.

Аз клатя глава.

– Леле. Поласкана съм, но... не мога.

Джереми ме наблюдава безмълвно, навярно чудейки се защо не реагирам като повечето писатели на тази възможност. Той не може да ме разбере. Нормално това щеше да ме изпълни с гордост. Не обичам лесно да ме разгадават, но в тази ситуация ми се струва погрешно. Имам чувството, че би трябвало да бъда по-прозрачна просто защото тази сутрин той беше внимателен с мен. Макар че не знам откъде да започна.

Джереми се навежда напред, очите му са изпълнени с любопитство. Взира се за миг в мен, сетне тупва с юмрук по масата, докато се надига от стола. Предполагам, че срещата е приключила, и също понечвам да стана, но Джереми не отива към вра-

тата. Той се приближава към стената, върху която са окачени награди в рамки, затова аз се отпускам обратно на стола. Той се втренчва в наградите с гръб към мен. Чак когато прокарва пръсти върху една от тях, аз осъзнавам, че е на съпругата му. Джереми въздъхва и отново се извърща с лице към мен.

– Чувала ли си някога да наричат някои хора *хроници*? – пита той.

Аз отрицателно поклащам глава.

– Мисля, че може би Верити е измислила термина. След като дъщерите ни умряха, тя заяви, че ние сме били хроници. Предразположени към постоянна трагедия.

Вторачвам се за миг в него, докато думите проникват в съзнанието ми. По-рано той ми каза, че е изгубил дъщеря си, но сега използва множествено число.

– Дъщери?

Джереми поема дълбоко дъх. Примирено го изпуска.

– Аха. Близначки. Изгубихме Частиш шест месеца, преди Харпър да умре. Беше... – Не успява да се отдалечи от емоциите си толкова добре, колкото преди малко. Плъзва ръка надолу по лицето си и се върща на стола си. – Някои семейства имат щастието никога да не преживеят дори една трагедия. Но в същото време има семейства, при които трагедиите сякаш винаги се спотайват някъде наблизко, готови да ги връхлетят. Това, което може да се обърка, се обърква. А след това става още по-зле.

Нямам представа защо той ми казва всичко това, но не питам. Харесва ми да го слушам да говори, въпреки че думите, които излизат от устата му, са мрачни.

Той върти бутилката с вода върху масата, взрян замислено в нея. Започвам да добивам впечатлението, че не бе пожелал да остане насаме с мен, за да промени решението ми. Просто е искал да бъде сам. Може би не е можел нито секунда повече да издържи да обсъждат жена му по този начин и е искал всички те да излязат. Намирам това за успокояващо – че да бъде сам с мен в стаята за него е все едно да бъде сам.

Или може би той винаги се чувства сам. Като един някогашен съсед, който, съдейки по всичко, определено е бил хроник.

– Отраснала съм в Ричмънд – казвам аз. – Нашият съсед изгуби тримата членове на семейството си за по-малко от две

години. Синът му загина в сражение. Съпругата му почина шест месеца по-късно от рак. След това дъщеря му умря при автомобилна злополука.

ДжерEMI спира да върти бутилката с вода и я плъзга на няколко сантиметра настрана от себе си.

– Къде е този мъж сега?

Застивам. Не очаквах този въпрос.

Истината е, че мъжът не можа да понесе да изгуби всички, които са значили нещо за него. Самоуби се няколко месеца след смъртта на дъщеря си, но да изрека това на глас пред ДжерEMI, който все още страда за смъртта на дъщерите си, би било жестоко.

– Все още живее в същия град. Преди няколко години се ожени повторно. Има няколко доведени деца и внуци.

Има нещо в изражението на ДжерEMI, което ме кара да мисля, че той знае, че си измислям, но изглежда, оценява лъжата ми.

– Ще трябва да прекараш известно време в кабинета на Верити, докато преглеждаш нещата ѝ. Тя има бележки и чернови, нахвърляни с години – все неща, които не разбирам.

Аз клатя глава. *Нима той не бе чул нищо от това, което казах?*

– ДжерEMI, казах ти, не мога...

– Адвокатът се опитва да ти плати по-малко. Кажете на агента си да поиска половин милион. Кажете им, че ще го направите без никакви изяви пред медиите, използвайки псевдоним, с желязно съгласие за неразгласяване. По този начин това, което се опитвах да скриеш, ще остане скрито.

Искам да му кажа, че не се опитвам да скрия нищо друго, освен моята непохватност, но преди да успее да отворя уста, той се отправя към вратата.

– Ние живеем във Върмонт – продължава ДжерEMI. – Ще ти дам адреса, след като подпишеш договора. Добре дошла си да останеш колкото време е нужно, за да се запознаеш с всички нейни материали.

Спира с ръка върху дръжката на вратата. Отварям уста, за да възразя отново, но единственото, което излиза оттам, е едно много несигурно:

– *Добре.*

Той се втренчва за миг в мен, сякаш иска да каже още нещо, но накрая изрича само:

– Добре.

Отваря вратата и излиза в коридора, където Кори чака. Моят агент се мушва покрай него, влиза в заседателната зала и затваря вратата.

Свеждам поглед към масата, смутена от това, което току-що се бе случило. Объркана от това защо ми бяха предложили толкова голяма сума за работа, която дори не съм сигурна, че мога да свърша. *Половин милион долара? И мога да пиша под псевдоним, без авторска обиколка или задължения за публични изяви? Какво, за бога, казах, че да заслужа подобна щедрост?*

– Този тип не ми харесва – заявява Кори и се плъосва на стола. – Какво ти каза?

– Каза, че ми предлагат по-малко пари и трябва да поискам половин милион, без всякаква публичност.

Извърщам се навреме, за да видя как Кори се задавя, опитвайки се да си поеме въздух. Грабва бутилката с вода и отпива голяма глътка.

– Мамка му.

3

Когато бях около двайсетгодишна, имах гадже, на име Еймос, който обичаше да го душат.

Затова скъсахме – защото отказах да го душа. Но понякога се чудя какво щеше да стане с мен, ако бях задоволила желанието му. Дали сега щяхме да сме женени? Дали щяхме да имаме деца? Дали той щеше да поиска още по-опасни сексуални перверзии?

Мисля, че това най-много ме бе тревожило в отношенията ни. Когато си на двайсет, традиционният секс би трябвало да задоволява човек и без да има нужда от някакви извращения, при това в началото на връзката.

Обичам да мисля за Еймос, когато ме обхване разочарование от настоящия ми живот. Взирам се в розовото листче в ръката на Кори, съдържащо предупреждение, че трябва да напусна апартамента, и си напомням, че би могло да е и по-зле – *бих могла все още да съм с Еймос.*

Отварям по-широко вратата на апартамента, правейки път на Кори да влезе вътре. Не знаех, че той ще дойде, в противен случай щях да се погрижа на вратата да няма залепени никакви бележки за изгонване. Това е третият ден подред, в който получавам такава. Измъквам я от ръката му и я пъхвам в едно чекмедже.

Кори вдига бутилката с шампанско.

– Помислих, че ще отпразнуваме новия договор – заявява и ми подава бутилката.

Благодарна съм му, че не споменава изгонването. Сега вече не е толкова страшно, след като на хоризонта се задава чек. Какво ще правя дотогава... не съм сигурна. Може да са ми останали достатъчно пари, за да отседна в хотел.

Винаги мога да заложа това, което бе останало от вещите на майка ми.

Кори вече е свалил сакото си и разхлабва вратовръзката. Това беше нашият обичай, преди майка ми да се премести да живее при мен. Той се появяваше и започваше да сваля дрехите си, докато не се озволяхме под завивките на леглото ми.

Това рязко бе преустановено, когато от социалните мрежи узнах, че е излизал на няколко срещи с момиче, на име Ребека. Не прекратих сексуалните отношения от ревност – прекратих ги от уважение към момичето, което не подозираше за тях.

– Как е Бека? – питам и отварям шкафа, за да намеря две чаши. Ръката на Кори застива върху вратовръзката, сякаш е изумен, че съм наясно за любовния му живот. – Пиша трилър, Кори. Не бъди толкова изненадан, че знам за гаджето ти.

Не наблюдавам реакцията му. Отварям шампанското и наливам две чаши. Когато отивам да занеса едната на Кори, той е седнал на бара. Настанявам се отсреща и ние вдигаме чашите си. Но аз свалям моята, преди той да предложи тост. Взирам се във високата тънка чаша, неспособна да измисля никакъв друг тост, освен за парите.

– Това не е моя поредица – промърморвам. – И това не са мои герои. А авторката, отговорна за успеха на тези книги, е пострадала. Струва ми се грешно да вдигаме тост за това.

Чашата на Кори застива във въздуха. Той свива рамене, сетне я пресушава на един дъх и ми я подава.

– Не мисли защо играеш играта. Просто се съсредоточи върху финалната линия.

Завъртам очи и слагам празната му чаша в мивката.

– Чела ли си някоя от нейните книги? – пита той.

Клатя глава и пукам водата. Навярно би трябвало да измия чиниите. Имам четиресет и осем часа да напусна апартамента, а искам да взема чиниите си, когато си тръгна.

– Не. А ти?

Наливам препарат за миене във водата и грабвам гъбата.

Кори се засмива.

– Не. Не си падам по подобен стил на писане.

Вдигам глава към него в мига, в който той осъзнава, че думите му са косвена обида за моето писане, имайки предвид, че тази работа ми бе предложена заради нашите предполагаеми подобни стилове на писане според съпруга ѝ.

– Нямам предвид това – бърза да каже той, заобикаля бара и застава редом с мен до мивката. Изчаква да привърша с търкането на чинията, после я взема от ръката ми и започва да я плакне. – Изглежда, още нищо не си опаковала. Намери ли си вече нов апартамент?

– Имам складова клетка и смятам утре да закарам там повечето вещи. Подадох молба в жилищен блок в Бруклин, но до две седмици няма да имат нищо подходящо.

– В бележката за напускане пише, че трябва да освободиш апартамента до два дни.

– Наясно съм с това.

– И къде ще отидеш? На хотел?

– Евентуално. В неделя потеглям за къщата на Верити Крофорд. Съпругът ѝ казва, че трябва за ден-два да прегледам всичките ѝ бележки, преди да започна да пиша.

Веднага след подписването на договора тази сутрин получавам имейл от Джереми с упътване как да стигна до тяхната къща. Помолих да отида в неделя и за мой късмет, той се съгласи.

Кори взема друга чиния от мен. Усещам, че се взира в мен.

– Ще отседнеш в тяхната къща?

– А как иначе ще се сдобия с бележките ѝ за романите?

– Каж ми да ти ги изпрати по електронната поща.

– Тя има бележки и чернови, които е писала повече от десет години. Джереми заяви, че дори няма представа откъде да се започне и ще бъде по-лесно, ако аз сама ги подреда.

Кори не казва нищо, но аз усещам, че си прехапва езика. Плъзгам гъбата по дължина на ножа, който държа в ръката си, и сетне му го подавам.

– Какво не ми казваш? – питам аз.

Той изплаква ножа в мълчание, оставя го на сушилника за съдове, сетне се вкопчава в ръба на мивката и извърща глава към мен.